

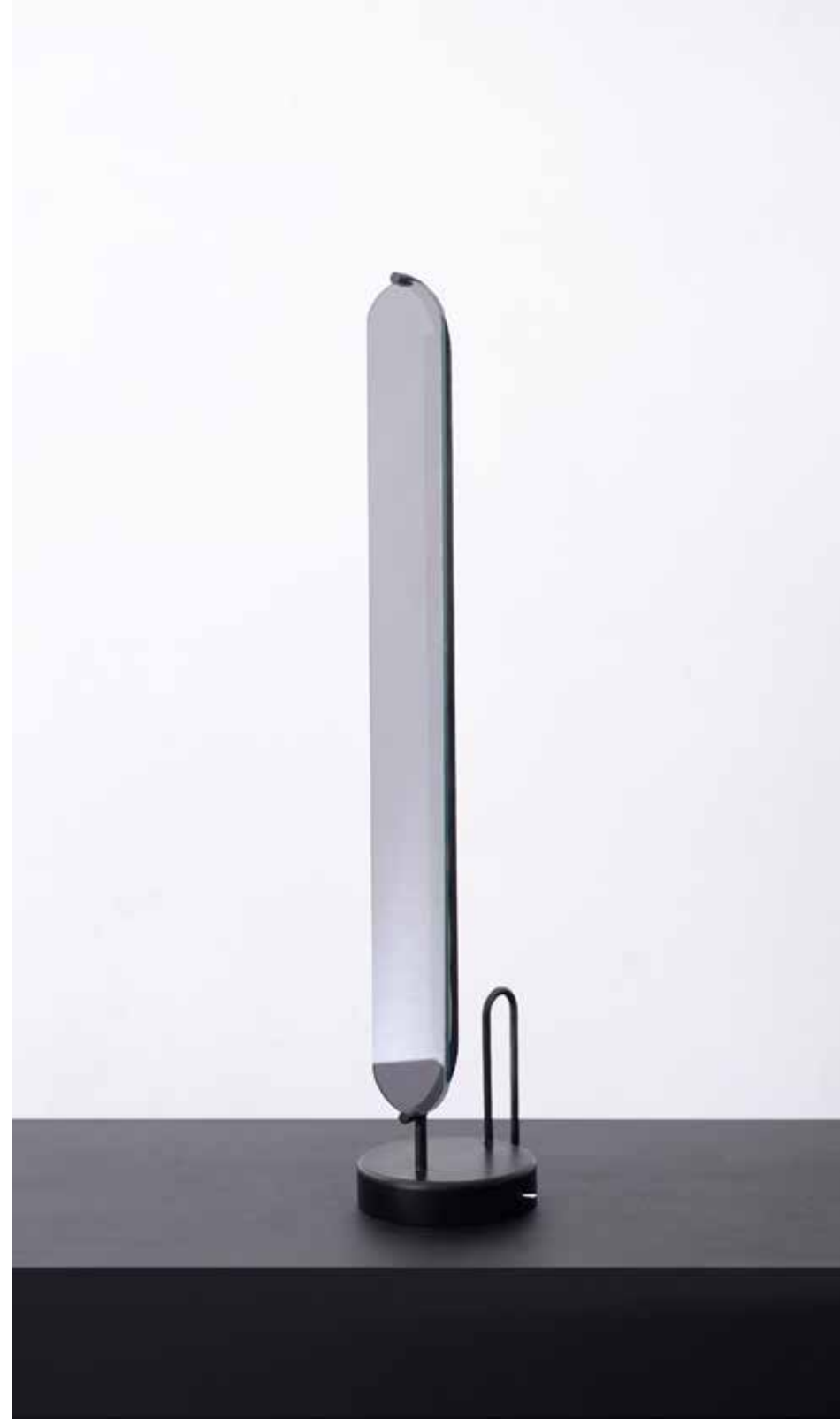
Görünmeyeni kritik bir tepki olarak görselleştirmek: Studio Plastique Visualizing the invisible as a critical reaction: Studio Plastique

Röportaj Interview: Liana Kuyumcuyan

Tasarımın sınırlarını sorgulayan, teknolojinin fark edilmeyen etkilerini insana, doğaya ve teknolojiye karşı eleştirel bir tavırla görselleştirmeyi hedefleyen Studio Plastique'in kurucuları Archibald Godts ve Theresa Bastek ile konuştuk

We did a short interview with Archibald Godts and Theresa Bastek, founders of Studio Plastique, who seeks the limits of design, aiming to achieve to visualize the unnoticed effects of technology with a critical attitude towards people, nature, and technology

THERESA BASTEK & ARCHIBALD GODTS, STUDIO PLASTIQUE,
FOTOĞRAF PHOTO 010101

Öncelikle pratiğiniz hakkında genel bir soru sormak istiyorum; çalışmalarınızın genellikle daha kapsamlı araştırmaları görselleştirdiği söylenebilir. Tasarımı bir hikâye anlatma biçimi olarak kullanıyorsunuz. Yöntemlerinizi nasıl tanımlarsınız?

Tasarımcılar olarak malzemeleri, süreçleri, tüketim senaryolarını ve nihayetinde nesnelerimiz ve çevremizle olan ilişkileri şekillendiriyoruz. Tasarımın içinde yatan gücü farkındayız diyebiliriz - tasarım pratiğinin doğasında var olan iyileştirme potansiyelini veya bozulma tehlikesini göz ardı edemeyiz. Bu anlamda projelerimize yaklaşırken dikkatli davranıyoruz. Katılarımızı mantıklı bir şekilde konumlandırmak için ilgili bağlamları keşfetmeye zaman ayırmayı önemli buluyoruz. Yöntemimiz bir bakıma anlayış, yaratma ve üretim süreçlerinde insanlara saygı duyarak, dahil ederek, insanlarla değiş tokuş yaparak ve alçak gönüllü olmakla ilgili.

Bu yöntem aynı zamanda fikirlerimizi, bulgularımızı, tekliflerimizi ortaklarımız, işbirlikçilerimiz ve genel olarak insanlar için anlaşılır bir şekilde iletmenin bir yolunu bulma ihtiyacını da içeriyor. Bu anlamda araştırma, pratiğimizde genellikle tek başına duruyor gibi görünüyor, çünkü araştırmanın bağımsız olarak var olduğunu düşünüyörüz, ancak sonuçta proje geliştikçe ve dahil olduğumuz işbirlikleri büyüdükçe başka bir amaca hizmet etmeye başlıyor.

Flight Mode isimli, sürekli olarak çevrimiçi olma durumumuzu bilinçlendirme konusuna dikkat çeken bir çalışmanız var ve objelerinizin kullanıcıyı radyasyondan koruma etkisi var. Bu araştırmayı ve çalıştığınız malzemelerin özelliklerini anlatır mısınız?

Birçok yenilik aniden, neredeyse sihirli bir şekilde hayatımızda beliriyor. Bununla birlikte, yeniliğin yaşamın veya çevrenin diğer yönleriyle bağlantılı olmadan veya bunlar üzerinde etki yaratmadan tek başına durabileceğine inanmak bizce çok naif bir düşünce. Kablosuz iletişim, gündelik hayatımıza o kadar gömülü olan teknolojilerden biri ki, özellikle de görünmez olduğu için bu teknolojiyi gerçekten fark etmemeye başladık. Gittikçe daha fazla elektromanyetik dalganın esiri olduğumuz gerçeği, bizi bu insan yapımı dalgaların gerçekte ne olduğunu keşfetmeye teşvik etti. Bu dalgaları güneşin yaydığı radyasyon ile karşılaştırabiliriz. En önemli fark güneş radyasyonunun görünür olması ve güneşe uzun süre maruz kaldığımızda ne gibi tehlikelerle karşı karşıya olacağımızı bilmemiz. İnsan yapımı elektromanyetik radyasyonun görünmez olması, var olduğunu bilmeyi neredeyse imkânsız kılıyor. Yoğunluklarını ve vücut üzerindeki etkilerini henüz bilmiyoruz.

Bir yandan da, barınmayla ilişkili malzemelerin tasarımı, dünyanın bazı bölgelerinde düzensiz radyasyonun gizlenen tehlikeleri konusunda farkındalığı artırıyor. Ürünlerimiz aynı zamanda insanların gezegenin her yerinde yarattığı kirli ortamların artan tehlikelerini somutlaştıran bir nesneler topluluğu olarak kurgulandı. Bu bağlamların tümü görünür olmasa da bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmez.

Somut olarak radyasyon filtrelenebilir, emilebilir veya yansıtılabilir. Bu ürünler kumaş battaniyeler, ekranlar ve doğal ortamdaki radyasyon varlığını görselleştiren elektronik bir cihaz olan *Whistleblower* gibi çeşitli malzeme ve tipolojilerden oluşuyor, hepisi projede araştırılan kilit noktaların çıktıları.

First of all, I would like to ask a general question about your practice; your works generally visualize more extensive research. You are using design as a method of storytelling. How would you describe your methodologies? Can we say you use design as a tool?

As designers, we shape materials, processes, scenarios of consumption, and ultimately relationships with our objects and environment. Let's say we are very aware of the power that lays within the design - we can not neglect the potential for improvement nor the danger of deterioration inherent to the practice of design. In that sense, we thread carefully when approaching our projects. We find it important to take the time to explore the contexts involved in order to position our contributions in a sensible manner. In a certain way, our methodology is about being humbled by respecting, involving, and exchanging with people in the processes of understanding, creation, and production.

That methodology also involves the need to find a way to communicate our ideas, findings, and proposals in an understandable way for our partners and collaborators and the public in general. Research in that sense often seems to stand alone in our practice because we conceive it to exist independently but ultimately serves a further purpose as the project evolves and grows throughout the collaborations we engage in.

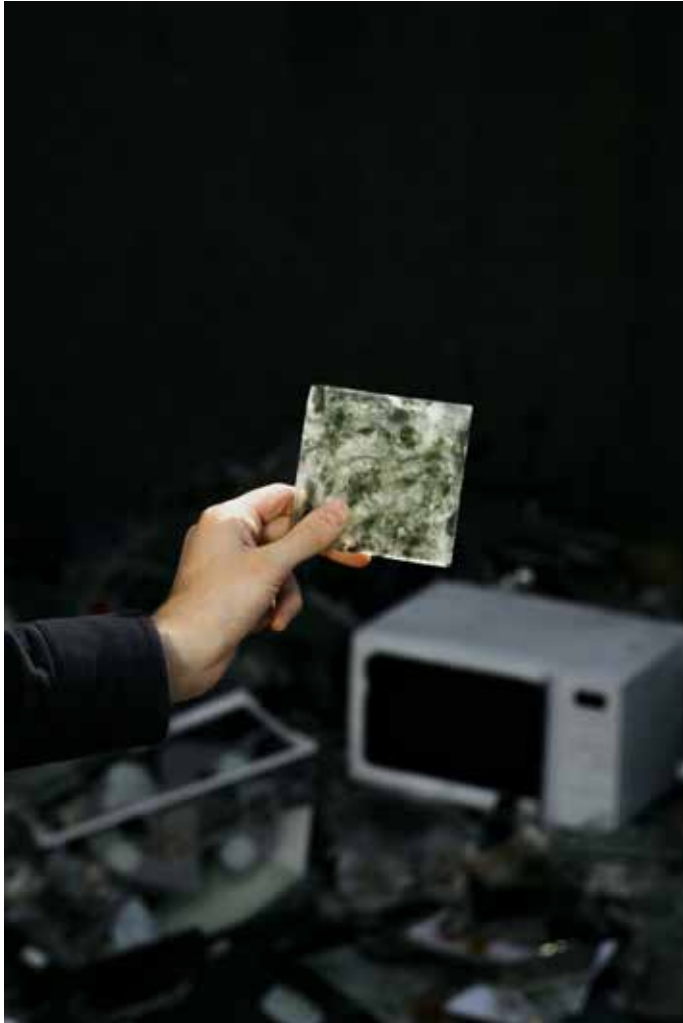
You have a work called *Flight Mode*, which raises awareness of being online constantly, and your objects protect the person from radiation. Can you tell this research and the specialties of the materials you worked with?

Many innovations appear in our lives abruptly, almost magically. However, it would be naive to believe that innovation can stand alone without being connected to or having impacts on other aspects of life or the environment. Wireless communication is typically one of those technologies that have become so embedded in our everyday lives that we don't really notice it anymore, especially since it is invisible. The realization that ever more electromagnetic waves criss-cross the ether triggered us to explore what those man-made waves actually are. They can be compared to solar radiation - with the difference that solar radiation is visible, and we know their danger when we are exposed too long to them. For the man-made electromagnetic radiation, their invisibility makes it quasi impossible to know that they are present. We don't know their intensities and effects on the body yet.

On the one hand, the design of materials offering shelter raises awareness of the lurking dangers of unregulated radiation in some parts of the world. On the other hand, it is a collection of objects materializing the increasing dangers of the polluted environments humans create all around the planet. Not all of those contexts are visible, which doesn't mean they are not real.

Concretely, radiation can be filtered, absorbed, or reflected away. These were the key aspects researched in the project through the use of various materials and typologies, such as textile blankets, screens, and the *Whistleblower* - an electronic device visualizing the presence of radiation in the natural environment.

STUDIO PLASTIQUE, COMMON SANDS, FORITE DÖŞEMELERİ, FOTOĞRAF OIOIOI
STUDIO PLASTIQUE, COMMON SANDS, FORITE TILES, PHOTO OIOIOI

Bir diğer projeniz *Common Sands*, yine teknolojik cihazların fark edilmeyen etkilerini görselleştiriyor ancak bu sefer daha elle tutulur bir şekilde.

Endüstri, mevcut üretim ve tüketim paradigmasını belirliyor. Bu paradigmlar büyük ölçüde aşırı tüketim, saygısız üretim ve kaynak yönetimi koşullarıyla sonuçlanan verimli finansal kazançlar üretmeye odaklanıyor. Bununla birlikte, hizmet ettikleri en kısa ömürlü amaçlar için tasarlanmayan çok sayıda bileşen ve malzeme de üretiyorlar. Bu malzemeler çoğunlukla çevreye atıldığı için, şu anda sürdürülebilirliğin herhangi bir şekilde uygulandığından bahsetmemiz mümkün değil. Bütünsel olarak konuşursak tasarımcıları, mühendisleri ve imalat endüstrisini bu gezegendeki kaynakların döngüsel kullanımından sorumlu kılacak eksiksiz bir paradigma değişikliğine ihtiyacımız var. Kendimizi kademeli bir yaklaşım gerektiren, paydaşları duyarlı hale getiren ve en önemlisi işlerin nasıl farklı şekilde yapılabileceğine dair örnekler oluşturan bir bağlamla karşı karşıya bulduk. Halihazırda “boşa harcanmış” bu materyallerden bazılarını daha makul şekillerde uygulamak, konu hakkında konuşmaya başlamak için bir başlangıç olabilir. Bu anlamda projelerimizin çoğu, hem konularımız hem de yürüttüğümüz işbirlikleri ile uzun vadeli ve artan katılımlarla oluşturuyoruz.

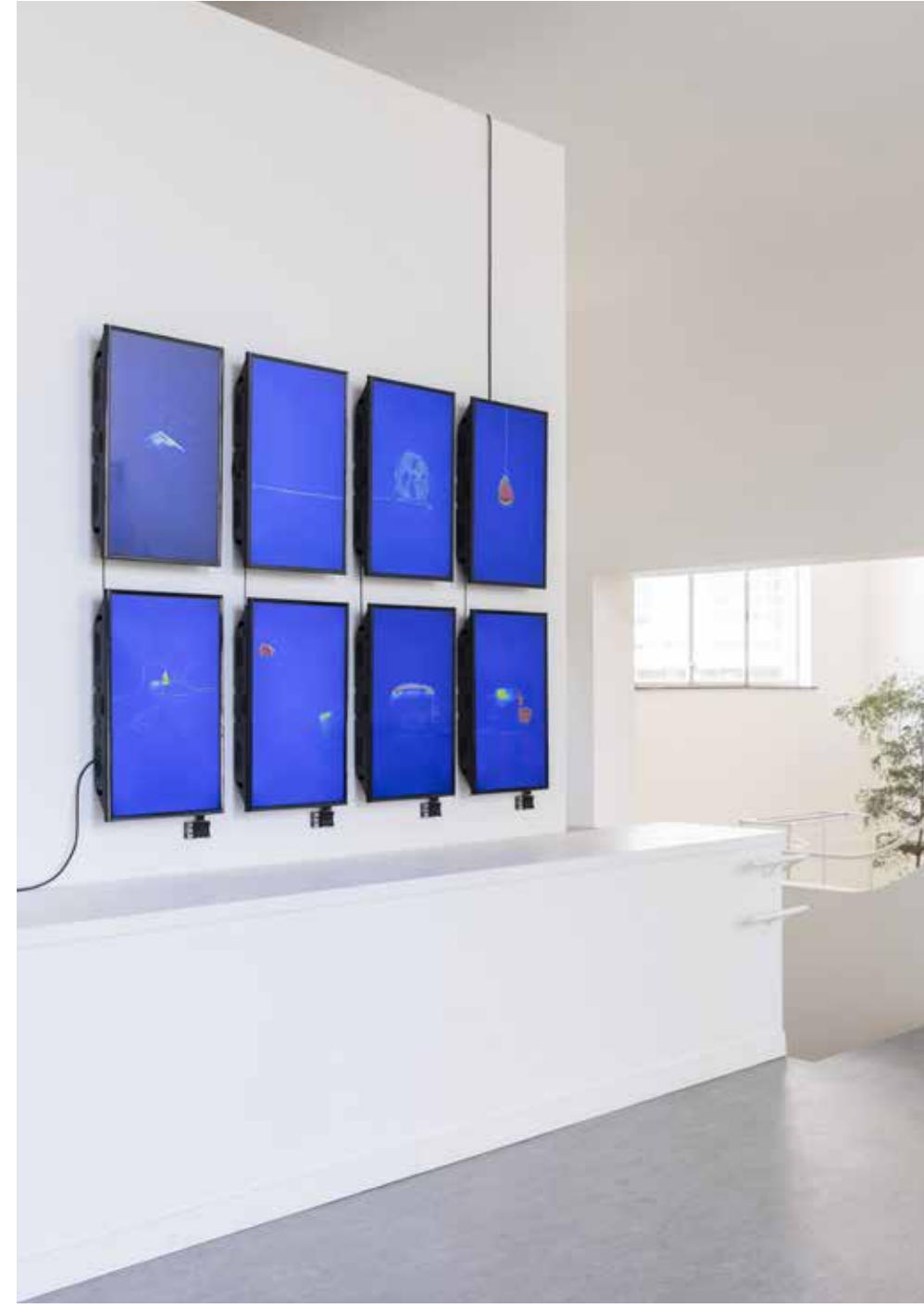
Common Sands also visualizes the unnoticed effects of the technological devices, but this time they are more tactable.

The industry sets the current paradigms of production and consumption. Those paradigms largely focus on generating efficient financial gains with the resulting overconsumption and disrespectful conditions of production and resource management. Nevertheless, it also generates vast quantities of components and materials that were not designed for the most short-lived purposes they serve. As these materials are most commonly dumped in the environment, one can not speak of sustainability being applied in any way currently. Holistically speaking, we would need a complete paradigm shift, making the designers, engineers, and manufacturing industry responsible for the circular use of resources available on this planet. We found ourselves confronted with a context that needs a gradual approach, sensibilizing the stakeholders and, most importantly, setting examples on how things can be done differently. Applying some of these currently “wasted” materials in more judicious ways is a first way of engaging the conversation about the issue. In that sense, most of our projects are long-term and incremental engagements, both with the topics as well as the collaborations we conduct.

STUDIO PLASTIQUE, COMMON SANDS, GEODESIGN SERGİSİ, 2019. FOTOĞRAF OSCAR VINCK
STUDIO PLASTIQUE, COMMON SANDS, GEODESIGN EXHIBITION, 2019. PHOTO OSCAR VINCK

Tasarımın içinde yatan gücü farkındayız diyebiliriz - tasarım pratiğinin doğasında var olan iyileştirme potansiyelini veya bozulma tehlikesini göz ardı edemeyiz.

... we are very aware of the power that lays within the design - we can not neglect the potential for improvement nor the danger of deterioration inherent to the practice of design.

Son projeniz *Current Age* geçen yaz Z33>te sergilendi ve bu proje kapsamında elektriğin izlerini takip ettiniz. Bu projeyi bizler için özetler misiniz?

Tasarımcılar olarak görevlerimiz lambaları biçimlendirmek ise, bu aynı zamanda ışığın lambanın içine girme şeklini de içermemeli mi? Bu temel soru, enerji kaynaklarımızın nasıl ele alındığına ilişkin konuları gözlemlememizle ortaya çıktı. Bir meta olarak elektrik, siyaset ve ticari çıkarlarına bırakılmış durumda ve hepimizin de bildiği gibi, bu tür bağlamlarda sağduyu çoğu zaman hakim değil. Ek olarak enerji ve elektrik, mesleken olmayan kişilerin kavraması için teknik olarak çok karmaşık bağlamlar.

Current Age ile elektriği ve elektrik altyapısını tasarım perspektifinden anlamaya çalıştık. Araştırdığımız temel sorular: Elektrik tüketimi, üretim, altyapı ve teknolojiler konusunda nereden geldik ve nereye gidiyoruz? Elektrik toplumda nasıl bir rol oynuyor ve buna toplum olarak nasıl tepki veriyoruz? Ve en son olarak, biz tasarımcılar olarak elektriğin geleceğini şekillendirmede sadece tüketici olarak değil de, “ihtiyacımız” dahilinde nasıl aktif rol alabiliriz?

Bu sorular sergide fiziksel olarak dört başlık olarak kurgulandı: Birincisi, elektrik tüketimi; ikincisi, elektrik dağıtımı; üçüncüsü, elektrik üretimi; ve dördüncüsü, elektrik olgusunun güzelliği ve büyüü.

Flight Mode, teknolojinin görünmez etkisiyle mücadele ederken, *Current Age* de dijital cihazların iklim değişikliği üzerindeki etkisini vurguladı. İnternette yaptığımız eylemlerin hepsi muazzam bir karbon emisyonu yaratıyor ve çoğumuz bu gerçeği kurcalamıyoruz çünkü doğrudan etkilerini hissetmiyoruz. Siz bu sorunu görselleştirmek için hangi yöntemleri ve araçları kullandınız?

Elektrik ve İnternet elle tutulamaz olsalar da kablolar, jeneratörler, veri merkezleri, transformatorler ve depolama tesislerinden oluşan çok ağır bir malzeme altyapısını kullanıyorlar. Bu altyapının filizlenmiş doğasının malzemelerini, şekillerini ve coğrafyasını -gezegeni dolaşan bir kablo ağı olarak- göstermek, ışığı açmak veya telefonunuzu şarj etmek için gereken kaynaklara ve cabalara bir ölçek ve gerçeklik duygusu verir. Öte yandan teknolojik gelişmelerle birlikte cihazlar daha az enerji tüketiyor. Aynı zamanda, çeşitli merkezi olmayan teknolojiler, gerekli enerjinin daha küçük ölekte üretilmesini sağlıyor. Bunu sergide enerjiyi kinetik bir yerleştirme olarak görselleştirdik - yerleştirmeyi hareket halinde tutmak için gerekli elektriği üretmek adına birlikte veya bağımsız olarak çalışan bir teknolojiler evreni oluşturduk. Büyük soğutma kuleleri ve mega barajlar bu anlamda geçmişe ait olmalı, ancak şebekeye olan güvenimiz, sergide keşfettiklerimiz gibi alternatif vizyonları tahayyül etmeyi çok zorlaştırıyor.

Ayrıca elektriğe erişimin (dünyanın elektriğin hafife alınamayacağı bazı bölgelerine kıyasla) ayrıcalığını görselleştirdik ve elektriğe günlük olarak sahip olduğumuz birçok temas noktasını pek çok şey için güvendiğimiz, ancak çoğu zaman dikkatimizden kaçan bu temel metaya dikkat çekmek için kullandık. Dijital ekranlar, günlük elektrikli cihazları bir termografik kameradan görüldüğü gibi hareket halinde göstermek için kullanılıyor. Tüm elektriksel aktivite, bir yan ürün olarak ısı üretiyor, böylece işini yapan elektriğin varlığını ifşa ediyor. Her şeyin başlangıcı olarak algılanan elektrik, sergide insanlığımıza olan hayranlığımızın bir hatırlatıcısı olarak ve aynı zamanda bu evcilleştirilmiş fenomeni evcilleştirilmiş ve dokunsal bir şekilde sergiliyor. Elektriğin vahşi ve büyüleyici güzelliği saklandığında yok oluyor, ki bunu kaynaklarımızın çoğunda olduğu gibi bağlantı, denge ve ilişki kaybına bağlıyoruz.

Your last project, *Current Age*, was exhibited last summer in Z33, and you tracked electricity. Can you summarize this project for us?

If, as designers, our tasks can be to shape lamps, should it not also include the way the light comes into it? This fundamental question appeared with the observation of issues surrounding how our energetic resources are handled. Electricity as a commodity is very much left for politics and commercial interests to deal with, and as we all know, common sense rarely prevails in such contexts. Additionally, energy and electricity are technically very complex contexts for the layperson to grasp.

With the *Current Age*, we initiated an understanding of electricity and its infrastructure from a design perspective. Key questions we investigated are: Where do we come from, and where are we going regarding electric consumption, generation, infrastructure, and technologies? What role does electricity play, and how are we responding to this as a society? And ultimately, how can we as designers take an active part in shaping the future of electricity as we “need” it and not only as we consume it?

Those questions were physically set up as four levels of understanding in the exhibition: First, the consumption of electricity; second, the distribution of electricity; third, the generation of electricity; and fourth, the beauty and magic of the electric phenomenon.

Just as *Flight Mode* was tackling an invisible effect of technology, the *Current Age* also highlighted the effect of digital devices on climate change. All the acts we do on the Internet are creating an enormous carbon emission, and most of us are not embracing this fact because we don’t feel its direct effects. What methodologies and tools did you use to visualize the defined problem?

Although electricity and the Internet are immaterial, they rely on a very heavy material infrastructure of cables, generators, data centers, transformers, and storage facilities. Showing the tentacular nature of this infrastructure in the forms of its materials, shapes, and geography -as a web of cables entangling the planet- gives a sense of scale and reality to the resources and efforts needed to switch on the light or charge your phone. On the other hand, with technological advancements, devices consume less energy. At the same time, a variety of decentralized technologies allow for the necessary energy to be generated on a smaller scale. We visualized this in the exhibition in the form of a kinetic installation - a universe of technologies working together or independently to generate the needed electricity to keep the installation in movement. The large cooling towers and megadams should belong to the past in that sense, but our reliance on the grid makes it very difficult to consider alternative visions, such as those we explored in the exhibition.

Additionally, we visualized both the privilege of access (when compared to certain parts of the world where electricity can not be taken for granted) to electricity and the many touchpoints we have with electricity on a daily basis is used as a way to draw the attention to this essential commodity that we rely upon for so many things but escapes our attention most of the time. Digital screens are used to show daily electric devices in action as seen through a thermographic camera. All the electrical activity generates heat as a byproduct, thus betraying the presence of electricity doing its work. The electric phenomenon as the beginning of it all has been portrayed in the exhibition as a reminder of our fascination with our humanity and, at the same time, referring to the untamed phenomenon displayed in a tamed and tactile manner. By hiding it, much of the wild and fascinating beauty of electricity is gone, which we link to the loss of connection, balance, and relation - such as with most of our resources.

STUDIO PLASTIQUE, CURRENT AGE, Z33, 2021.
FOTOĞRAF PHOTO SELMA GÜRBÜZ

STUDIO PLASTIQUE, COMMON SANDS,
GERİ DÖNÜŞÜM ARAŞTIRMASI,
FOTOĞRAF STUDIO PLASTIQUE
STUDIO PLASTIQUE, COMMON SANDS,
RESEARCH INTO THE WEEE RECYCLING CONTEXT,
PHOTO STUDIO PLASTIQUE

Sergideki bulgularınızın küratörlüğünü nasıl yaptınız? Hikâyenizi yerleştirmeleri-niz aracılığıyla anlatmak için kullandığınız yöntemler nelerdir?

Bu boyutta ve karmaşıklıkta bir konuda günümüz durumunun inceliklerini anlamak için bir veri tabanı ve uzmanlarla fikir alışverişi gerekir. Elektrik üretim teknolojileri ala-nındaki uzmanlar, şebeke operatörleri, distribütörler, yerleşik ve alternatif teknolojiler ve elektrikle ilgili vizyonlar alanındaki öncüler ile bir dizi görüşme başlattık. Açıkçası bu konuşmalar, geleceğin elektrik arazisini şekillendirme potansiyelini anlama ve kavrama konusundaki kişisel arzumuz ile yönlendi.

Bu bilgi tabanı, serginin düzeninde bize rehberlik etti ve sonuç olarak daha önce de bahsettiğimiz dört başlık altında ele alındı. Tasarım açısından ele alındığında bu bir keşif yaklaşımıdır. Bu anlamda konuya malzeme, teknoloji, harita, ilişkiler ve algılar, elektrige kültürel göndermeler ve bunlar arasındaki bağlantılar üzerinden yaklaştık. Elektrik kablolarını yerden mecazi olarak çekmek ve onları botanik örnekler olarak ele almak, bu fiilenmiş altyapıya yabancılaşmayı tasvir etmenin ve bunların yaratılması için gerekli malzemeleri ve tasarımı sergilemenin bir yolu. Görünmez kuvvetlerin bir-biri etrafında dönen gök cisimlerini çektiği ve reddettiği gezegen sistemimize benzer şekilde, üretim teknolojileri, farklı elektrik üretim teknolojilerinin sürekli bir hareket yaratmak için etkileşime girdiği ve birbirine bağımlı olduğu kinetik bir kurulum ola-rak sergilendi. Perspektifi insan gözlerimizden farklı bir spektruma kaydırarak elekt-riğin görünmez doğasını vurguladığımızda, bir konunun kendi sınırlı insan duyuları-mız ve bakış açılarımızın algılayabileceğinden çok daha fazla yönü olabileceğini göstermeye çalışıyoruz. Benzer şekilde, yıldırım gibi doğal bir fenomeni yeniden üret-mek esarengiz bir his yaratır, ancak bedenlerimizin bu büyüleyici fenomenle etkileşi-mini görünür kılar. Bu sergi gerçekten de konuyla ilgili kendi yolumuzu empatik bir şekilde keşfederek mevcut sosyo-kültürel ve maddi zeminleri test ederek öncülük etme amacını taşıyor.

Proje tanımınızda önemli bir satır var: “Elektrik, bugün bildiğimiz haliyle Batı toplumumuzu şekillendiriyor. (Batılı) insanlar olarak mevcut kimliklerimizi müm-kün kılıyor ve besliyor.” Dedğiniz gibi günümüzde elektrik hemen hemen her şeyin temeli ve bu proje ile bu güce sahip olmanın sonuçlarını vurgulamak istediniz. Bu ser-gi, varolan sistemin yeniden tasarlanması üzerine bir konuşma başlattı mı?

Mevcut durumun büyük ölçüde evrimin sonucu olduğunu gözlemledik. Sistemin ger-çek bir yeniden tasarımı şu anda en çok elektrik şebekesi olmayan bölgelerde görülmekte. Buralardan çok şey öğrenilebilir ama bu aynı zamanda batı dünyasındaki kimliklerimizi sorgulamayı da gerektirir. Halâ sistemlerimizi dünyanın diğer kültürlerine ve bölgelerine baskı yapmak için kullanma eğilimindeyiz; aynı şey kültürel ve altyapısal bir şey olarak elektrik için de geçerli.

How did you curate your findings in the exhibition? What are the methodologies you follow on your installations to tell your story?

A topic of this size and complexity requires a knowledge base and an exchange with experts to understand the subtleties of today's landscape. We initiated a range of conversations with experts in the field of electric generation technologies, grid operators, distributors, and protagonists in the field of established and alternative technologies and visions on electricity. Obviously, those conversations were guided by our personal desire to understand and grasp the potential of taking part in shaping the electric landscape of the future.

This knowledge base guided us in the exhibition's layout and has been approached consequently in the four chapters of understanding mentioned earlier. It is an exploration approach from the point of view of design. In that sense, we have approached the topic through the materials, technologies, maps, relationships and perceptions, cultural references to electricity, and the connections between those. Figuratively pulling electric cables from the ground and treating them as botanic artifacts is a way of portraying the alienation from this tentacular infrastructure and showcasing the materials and design necessary to their creation. Similar to our planetary system in which invisible forces attract and reject celestial bodies circling around each other, generation technologies were displayed as a kinetic installation in which different electric generation technologies interact and depend on each other to create a continuous movement. When we highlight the invisible nature of electricity by shifting perspective from our human eyes to a different spectrum, we try to help identify more aspects of a topic than our own limited human senses and perspectives can perceive. Similarly, reproducing the natural phenomenon of a lighting bolt generates an uncanny feeling yet plays with the interaction of our bodies with this fascinating phenomenon. This exhibition really is an exploration led by testing the existing socio-cultural and material grounds exploring our own way forward with the topic in an empathic way.

There is an essential line in the project definition: “Electricity shapes our Western society as we know it today. It enables and feeds our current identities as (Western) human beings.” As you say, electricity is the base of almost everything today, and with this project, you wanted to highlight the consequences of having this power. Did this exhibition open up a conversation on redesigning this system?

We observed that the current situation is largely the consequence of evolution. A real redesign of the system is currently most visible in territories with no electricity grids. A lot can be learned from there, but this also involves questioning our identities in the western world. We still have the tendency to oppress our systems onto other cultures and regions of the world; the same goes for electricity as a cultural and infrastructural thing.

Küresel olarak birçok yerde geniş bir şebeke mevcutken, bu mevcut altyapıyı göz ardı etmenin mantıklı olup olmadığı sorgulanabilir. Ancak, kesinlikle daha esnek ve merkezi olmayan senaryolar için daha açık fikirli olmalıyız. Bunun mümkün olduğunu bilerek ekonomik ve ekolojik düzeylerde birçok gerçek avantaja sahip olduğunu farkına varabili-riz. Uzmanlarla yaptığımız görüşmelerde, sistem yeniden tasarlanırsa ağırlık merkezi hü-kümetler ve hükümetlerin vergilerinden, şebeke operatörleri ve distribütör gibi kurumlar-dan uzaklaşacağından, ekonomik çıkarların ortadan kalkacağını ve bu yüzden de bu yeniden düşünmenin gerçekleşmediği açıkça vurgulandı.

Tasarımcılar olarak, her şeyden önce elektriğin gün ışığına, kamusal alana geri getiril-mesi gerektiğini düşünüyoruz. Birçok projemizde olduğu gibi, teknolojileri akıllı yollarla uygulayan nesnelerin tasarımının ve kademeli bir yaklaşımın nihayetinde elektrik ortamı-nı değiştirmeye ve çeşitlendirmeye yardımcı olacağına inanıyoruz.

Dijital teknolojilerle ilgili olarak tasarımın geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz? Birbirine çok zıt iki eğilim var; biri dijital benliklerle dijital mekanlarda yeni yaşam-lar inşa ediyor, diğeri iklim değişikliği ile ilişkili olarak doğaya odaklanıyor. Kendini-zi nerede konumlandırıyorsunuz?

Dijitalin fiziksel gerçekliğimizdeki rolü giderek artmaya devam edecek. Açıkçası bu ele alınması gereken yeni bağlamlara yol açacaktır. Tasarımcılar olarak, özellikle bu karışıklık-ları göz önünde bulundurmakla ve onları nasıl birleştireceğimizle ilgili çalışmamız gereki-yor; bu bağlaman ele alınış biçiminde oynayacağımız önemli bir rol var. Dijital teknoloji-ler, iklim krizinin sihirli çözümünü ya da doğal çevreye karşı konumlanmamalı. Ancak, insan yapımı senaryoların bazılarının artık doğal çevre ile uyumlu olmadığından, çok dikkatli tasarlanmış yeni yaklaşımların oluşturulması gerekiyor.

Özellikle içinden geçtiğimiz pandemi döneminde dijital mekânlar oldukça tercih edilir hale geldi. Bu hızlı değişen çağda tasarım kendini nasıl konumlandırabilir? Araştırmaya dayalı, farkındalık odaklı projeler üzerine çalışan tasarımcıların sayısı-nın artacağını düşünüyor musunuz?

Üretiminin sorumluluğunu almayan bir tasarımı haklı çıkarmak gittikçe zorlaşıyor. İnsan nüfusunun çevreye etkisi geçmişte göz ardı ediliyordu ama artık bu etki ihmal edilemeyecek kadar yüksek. Dijital dünya da daha az gerçek değil ve çevresel ve sosyal etki açısından aynı zorluklarla karşı karşıya. Dijital kanallar üzerinden iletişimde farklı kaynaklar ve teknoloji-ler kullanılıyor olsa da dikkate alınması gereken kaynaklar ve metalar bu alanda da varlar. Bu anlamda, giderek artan sayıda tasarım uygulamasının çevre ve bağlam bilincini, sürdürü-lebilirliği ve ileriye dönük sorumluluğu dikkate alacağına inanıyoruz. Gizlice gizlendiğini hissettiğimiz asıl tehlike, bu yönlerin aslında anlamlı katkılar olmayan yeni markalaşma ve satış değerleri haline gelmesidir. Ne yazık ki, bunun için gereken kolektif farkındalık eksik olduğundan öncelikle eğitim yoluyla ele alınması gerekecektir.

With an extensive grid in place in many places globally, it is questionable if neglecting this existing infrastructure is judicious. However, we should definitely become more open-minded towards more flexible and decentralized scenarios. It is possible and has many real advantages on economic and ecological levels. Our conversations with experts have clearly highlighted that there is no real economic interest in redesigning the system as it would shift the center of gravity away from controlling institutions such as governments and their taxes, grid operators, and distributors.

As designers, we think that, first and foremost, electricity should be brought back into the daylight, back into the public realm. As with many of our projects, we believe that a gradual approach and the design of objects implementing technologies in smart ways will ultimately help change and diversify the electric landscape.

What do you think of the future of design in relation to digital technologies? There are two very opposite tendencies; one is building new lives in the digital spaces with digital selves, and the other is focusing on nature concerning climate change. Where do you position yourselves?

The role of the digital in our physical reality will continue to increase. Obviously, this will cause new contexts that will need to be addressed. We, as designers, have a role to play in the way this context is addressed, especially when it comes down to considering those opposites and how to unite them. Digital technologies are not the magic solution to the climate crisis, and neither is it opposed to the natural environment per se. However, it is necessary that some of the man-made scenarios are no longer compatible with the natural environment and, in that sense, require very considerably designed approaches.

Especially during pandemics, digital spaces became highly preferred. How would design position itself in this fastly changing era? Do you feel the number of designers who work on research-based, awareness-oriented projects will increase?

It becomes hard to justify a design that does not take responsibility for its production. The impact of the human population is becoming too high to neglect, as was the case in the past. The digital world is no less real and does face the same challenges in regards to environmental and social impact. Communicating over digital channels might use different resources and technologies; it does rely on resources and commodities that have to be considered. In that sense, we are convinced that an increasing number of design practices will consider context awareness, sustainability, and responsibility going forward. The danger we feel lurking is that these aspects become new branding and sales values that are not actually meaningful contributions. Unfortunately, a collective awareness for that is lacking and will need to be addressed, f.e. through education.

